



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem, ve věci

žalobce: **T. S.,**
zastoupený advokátem Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje Odbor cizinecké policie Pardubice**
oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Pražská ulice, 530 06 Pardubice,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.1.2018, č.j. KRPE-4333-25/ČJ-2018-170022-SV,

takto:

- I. **Žaloba**, jíž se žalobce domáhal zrušení výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2018, č. j. KRPE-4333-25/ČJ-2018-170022-SV, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, **se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Žalobou napadené rozhodnutí a řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo

1. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl při pobytové kontrole dne 13. 1. 2018 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zák. č. 273/2006 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o Policii ČR“), hlídkou Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, neboť nedisponoval dokladem totožnosti ani platným vízem či jiným dokumentem prokazujícím jeho oprávnění pobývat na území České republiky. Šetřením v dostupných informačních systémech bylo zjištěno, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob (dále též „ENO“) od 25. 11. 2014 do 18. 5. 2020 (s poznámkou na vnější hranici odmítnout vstup na území, ve vnitrozemí zastavit a vyslechnout a kontaktovat příslušné orgány za účelem správního vyhoštění), a to na základě rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 18. 11. 2014, č. j. KRPA-44296-14/ČJ-2014-000022 (v právní moci dne 25. 11. 2014), jímž bylo žalobci uloženo z důvodů uvedených v § 119 odst. 1 písm. c) bodech 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států Evropské unie v délce 3 let (žalobce totiž minimálně od 26. 1. 2007 do 17. 11. 2014, kdy byl zajištěn Policií České republiky, pobýval na území České republiky neoprávněně). Žalobce byl též evidován v Schengenském informačním systému, přičemž záznam do Schengenského informačního systému provedla Česká republika. Dále bylo zjištěno, že žalobce (který rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 18. 11. 2014 nerespektoval a území České republiky neopustil) byl již dne 2. 1. 2015 zajištěn Krajským ředitelstvím policie hl. města Prahy, Odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová. Zde dne 6. 1. 2015 požádal o mezinárodní ochranu. Ministerstvo vnitra dne 31. 3. 2015 rozhodlo, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje. Správní žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2016, č. j. 49 Az 48/2015 - 35, kasační stížnost žalobce byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 - 33. Žalobci byl následně vydán výjezdní příkaz s platností do 26. 10. 2016, nicméně žalobce opět území České republiky neopustil a znovu podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tato žádost byla posouzena jako nepřípustná a řízení o ní bylo zastaveno. O žalobě proti tomuto rozhodnutí dosud nebylo rozhodnuto, odkladný účinek žalobě však přiznán nebyl.
2. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný zahájil z moci úřední dne 14. 1. 2018 řízení ve věci správního vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie z důvodů vyjmenovaných v § 119 odst. 1 písm. c) bodech 1 a 2 a v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců a současně rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce na dobu 60 dnů za účelem správního vyhoštění, neboť žalobce nevystoupal z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění a současně deklaroval, že území České republiky nehodlá dobrovolně opustit. Vzhledem k výše uvedenému (dlouhodobý neoprávněný pobyt na území České republiky, neochota dobrovolně opustit území České republiky, nerespektování pravomocných a

vykonatelných rozhodnutí orgánů veřejné moci České republiky) a s přihlédnutím k tomu, že žalobce

- a) nedisponoval povolením k pobytu na území České republiky ani platným cestovním dokladem,
 - b) neměl dostatek prostředků k pobytu na území České republiky (např. dle § 13 odst. 1 písm. a/ bodu 2 zákona o pobytu cizinců je k zajištění pobytu na území České republiky třeba prokázat peněžní prostředky alespoň ve výši 15 násobku částky existenčního minima, jestliže má pobyt na území přesáhnout dobu 30 dnů, s tím, že tato částka se za každý celý měsíc předpokládaného pobytu na území zvyšuje o 2 násobek částky existenčního minima) a neměl možnost legálně si tyto prostředky obstarat,
 - c) neměl na území České republiky hlášený pobyt ani neměl zajištěno ubytování,
 - d) neměl sjednáno zdravotní pojištění (byť je žalobce jinak zdravý a s ničím se neléčí),
 - e) neměl na území České republiky (ani na území Evropské unie) rodinné příslušníky či jiné osoby, na jejichž pomoc by se mohl spolehnout, neměl zde ani žádné významné sociální či kulturní vazby, majetek apod. (a proto správní vyhoštění bylo možné),
 - f) nedisponoval ani prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu, konstatoval současně žalovaný, že nepřipadá v úvahu (nepostačuje) uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce z území (§ 123b zákona o pobytu cizinců) ani složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců (ostatně žalobce se ani jejich uložení nedomáhal, resp. jejich uložení nenavrhoval).
3. Pokud jde o dobu zajištění, pak ta byla žalovaným stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Tato doba byla správním orgánem určena též na základě zkušeností z předchozích obdobných řízení.

II.

Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Proti výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2018, č. j. KRPE-4333-25/ČJ-2018-170022-SV, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, podal žalobce žalobu, v níž namítal, že se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zabýval pouze skutečnostmi odůvodňujícími zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, z odůvodnění rozhodnutí však není zřejmé, proč žalovaný zajistil žalobce též podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (dle něhož je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států). Dle žalobce v odůvodnění rozhodnutí „*není vůbec uvedeno, v jakém informačním systému kterého členského státu má být žalobce evidován, kým a kdy tam byla zařazen*“, a proto je rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a mělo by být zrušeno, byť žalobce v žalobě netvrdil, že v informačním systému smluvních států evidován ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyl, resp. netvrdil, že je žalobou napadený výrok rozhodnutí žalovaného věcně nesprávný či nezákonný. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2018, č. j. 44 A 45/2017-35, z něhož plyne, že je povinností správního orgánu

v odůvodnění rozhodnutí uvést, z jakých skutečností při aplikaci § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vycházel.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že v odůvodnění rozhodnutí citoval relevantní právní normy a odkázal pouze na identifikační čísla daktyloskopických karet v systémech EURODAC a AFIS, nicméně ve správním spise je založen výpis z informačního systému smluvních států (z tzv. Schengenského informačního systému), z něhož je zřejmé, že žalobce je v tomto informačním systému evidován na základě záznamu vloženého Českou republikou jako osoba, které nelze v souladu s čl. 96 Úmluvy k provedení Schengenské dohody (dále též „Schengenská prováděcí úmluva“) umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Vady, na které poukazuje žalobce v žalobě, jsou dle žalovaného pouze dílčím nedostatkem odůvodnění, který však nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného výroku rozhodnutí o zajištění žalobce, neboť předmětný výrok je věcně správný a zákonný a má jednoznačně oporu v listině (výpis ze Schengenského informačního systému), která je založena ve správním spise. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení věci soudem

6. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadený výrok rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
7. Předně je vhodné znovu připomenout, že žalobce byl rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2018, č. j. KRPE-4333-25/ČJ-2018-170022-SV, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců (tedy ze tří zákonem stanovených důvodů). Žalobou však byl napaden pouze výrok rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2018, č. j. KRPE-4333-25/ČJ-2018-170022-SV, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 12/2017 – 25, dospěl k závěru, že označení právního ustanovení [v projednávané věci § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona o pobytu cizinců] není v případech rozhodování o zajištění cizince (v projednávané věci) podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jen otázkou formálních náležitostí výrokové části, resp. výroku rozhodnutí samého, ale ve svých důsledcích stanoví závazné určení práv a povinností zajištěného cizince. Nejedná se proto o případ, v němž se důvod rozhodnutí projevuje pouze v odůvodnění správního rozhodnutí. Označená právní ustanovení ve výroku rozhodnutí žalovaného, podle nichž byl cizinec zajištěn, tedy dle Nejvyššího správního soudu představují z materiálního hlediska samostatné a vzájemně oddělitelné výroky. Tyto výroky by ostatně mohly být formulovány v rozhodnutí žalovaného zcela samostatně (oddělitelně). Oddělením jednoho z označených právních ustanovení (výroků) od druhého [tj. např. zrušením výroku „§ 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců“] se totiž materiálně nestane rozhodnutí žalovaného ve zbylé části nezákonným ani nelogickým.
8. Z výše uvedeného je zřejmé, že i kdyby soud žalobě směřující jen proti výroku rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2018, č. j. KRPE-4333-25/ČJ-2018-170022-SV, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, vyhověl, žalobce by nadále zůstal zajištěn (na jeho právním a faktickém postavení by se tak

nic nezměnilo), neboť ostatní samostatné a oddělitelné výroky rozhodnutí žalovaného, kterými byl žalobce zajištěn též podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, žalobou napadeny nebyly.

9. Jak již bylo uvedeno supra, žalobce v žalobě uplatnil jen jednu žalobní námitku, a to námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť dle žalobce z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmé, proč žalovaný zajistil žalobce též podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
10. Žalobci je třeba přisvědčit v tom, že odůvodnění žalobou napadeného výroku rozhodnutí je skutečně vadné, neboť žalovaný v něm pouze ocitoval relevantní právní normy a odkázal na identifikační čísla daktyloskopických karet v systémech EURODAC a AFIS (Automatic Fingerprint Identification System). Dále žalovaný zdůvodnil, proč nebylo možno v případě žalobce užít zvláštní opatření za účelem vycestování žalobce z území (§ 123b zákona o pobytu cizinců) či využít finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců. Odůvodnil též dobu zajištění (dvě posledně zmíněné části odůvodnění se vztahují ke všem výrokům rozhodnutí žalovaného). Popsané vady však neměly vliv na přezkoumatelnost a zákonnost vydaného rozhodnutí (či jeho části). Je třeba si uvědomit, že v soudním řízení správním soud nepřezkoumává odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, nýbrž jeho výrok (§ 71 odst. 1 písm. c/, § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Směřuje-li žaloba jen proti důvodům rozhodnutí, je nepřípustná (§ 68 písm. d/ s. ř. s.). Nedostatek odůvodnění proto zásadně nemůže být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, nachází-li se ve správním spise dostatek podkladů podporujících závěry žalovaného, resp. výrok jeho rozhodnutí (obdobně např. v trestním řízení platí, že vydal-li orgán činný v trestním řízení usnesení, jehož výrok je věcně správný, nemůže skutečnost, že odůvodnění usnesení není plně v souladu s ustanovením § 134 odst. 2 trestního řádu, vést k jeho zrušení ke stížnosti pro porušení zákona /srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 1991, sp. zn. 3 Tz 62/91/). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž správní orgán opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (to se však v projednávané věci nestalo).
11. Ostatně je notorietou, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Bylo by iracionální (a bylo by ryzím formalismem) rušit správní rozhodnutí v situaci, kdy je zcela zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí se shodným výrokem. Dle ustálené judikatury proto správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), nalezne-li ve správním spise dostatečnou oporu pro úvahu, že rozhodnutí správního orgánu je po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publikovaný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009 - 73, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, 6 As 302/2016 - 33, bod 25). Obdobně v odůvodnění rozsudku ze dne 11. 1. 2015, č. j. 1 As 229/2014 - 48 (bod 18), Nejvyšší správní soud uvedl, že „nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není

důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné“ (shodně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 Ads 109/2009 – 123, bod 33, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 6 As 112/2014 – 39, bod 15, či rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95-7). Uvedené musí bezvýjimečně platit v případě rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění, které je zpravidla činěno v časové tísní, a je tak třeba na ně klást nižší požadavky než na jiná správní rozhodnutí (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 Azs 240/2016 – 18, bod 11). Navíc je třeba si uvědomit, že správní rozhodnutí je určeno primárně účastníkům řízení či dalším osobám, jejichž práv se rozhodnutí přímo dotýká, přičemž tyto osoby mají možnost do správního spisu nahlédnout (§ 38 správního řádu) a obsah spisu zpravidla velmi dobře znají (v kontextu zmíněné znalosti spisu je tedy nutno veškeré případné vady odůvodnění správního rozhodnutí posuzovat). Tím se správní rozhodnutí odlišuje například od rozhodnutí vrcholných soudů, která slouží též ke sjednocování výkladu právních norem a s nimiž se seznamuje širší okruh adresátů neznajících relevantní skutkové okolnosti případu. Proto je možno, jak již bylo výše řečeno, posoudit správní rozhodnutí jako přezkoumatelné a zákonné i tehdy, pokud trpí deficity, které však lze překlenout s pomocí informací obsažených ve správním spise (což v projednávané věci bez potíží lze). To platí dvojnásob v případě, kdy je skutkový závěr správního orgánu založen na informacích obsažených v jedné jediné listině (výstupu ze Schengenského informačního systému) a žalobce netvrdí, že by v informačním systému smluvních států evidován nebyl.

12. Dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.
13. V nyní souzené věci není sporné, že žalobce je cizincem starším 15 let, o jehož správním vyhoštění již bylo jednou pravomocně rozhodnuto (viz rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 18. 11. 2014, č. j. KRPA-44296-14/ČJ-2014-000022) a proti němuž bylo v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí zahájeno další řízení o správním vyhoštění (řízení je vedeno pod č. j. KRPE-4333/ČJ-2018-170022-SV). Současně je ve správním spise hned na dvou místech založen výsledek hledání v Schengenském informačním systému [informačním systémem smluvních států ve smyslu § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců se totiž v souladu s čl. 92 Úmluvy k provedení Schengenské dohody rozumí Schengenský informační systém /dnes již druhé generace – SIS II/, není proto třeba uvádět, „v jakém informačním systému kterého členského státu má být žalobce evidován“, jak se mylně domnívá žalobce], z něhož je patrné, že žalobce je evidován v Schengenském informačním systému jako osoba, které nelze umožnit v souladu s čl. 96 Úmluvy k provedení Schengenské dohody vstup na území členských států Evropské unie, resp. je jí nutno vstup odepřít (Schengen ID 0016.02 0000006591920 0000 0001.01, SIS NID 0000006591920, vyhlášeno 24. 5. 2017, datum expirace 19. 5. 2020), přičemž záznam do Schengenského informačního systému provedla Česká republika (k možnosti zajištění cizince podle 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců v situacích, kdy záznam do Schengenského

informačního systému vložila Česká republika, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 10 Azs 332/2016 – 32). Ze správního spisu je tedy prima facie zřejmé, z jakých skutečností žalovaný při rozhodování o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vycházel.

14. Text aplikované právní normy byl v odůvodnění rozhodnutí citován, důvody, proč nebylo možno v případě žalobce užít zvláštní opatření za účelem vycestování žalobce z území (§ 123b zákona o pobytu cizinců) či využít finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců, se žalovaný zevrubně zabýval na stranách 4 a 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a soud na jeho správné a vyčerpávající závěry odkazuje. Žalovaný též řádně zdůvodnil délku zajištění (na tomto místě soud odkazuje na stranu 6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí). Pro úplnost je možno dodat, že při stanovení doby zajištění se vždy může jednat pouze o odhad, délku zajištění proto není možno stanovit s přesností na dny či týdny. Ostatně nelze přehlížet, že nikoliv nepodstatné množství úkonů nečiní přímo žalovaný či jeho složky, ale subjekty, na jejichž činnost nemá žalovaný žádný vliv (srov. odůvodnění rozsudku ze dne 6. 3. 2016, č. j. 10 Azs 18/2016 – 26, bod 21). Žalovaný uvedl, které kroky v řízení budou následovat, odhadl též, po jakou dobu bude realizace těchto kroků probíhat. Žalovaný přitom vycházel ze zkušeností z jiných řízení, přičemž dobu zajištění nestanovil v délce nikoliv nepřiměřené okolnostem případu.
15. Lze tedy shrnout, že byť odůvodnění žalobou napadeného výroku rozhodnutí žalovaného trpělo vadami, tyto vady neměly vliv na přezkoumatelnost a zákonnost vydaného rozhodnutí. Ze správního spisu bylo prima facie patrné, z jakých skutečností žalovaný správní orgán při rozhodování vycházel. Žalobou napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [skutkové údaje, z nichž žalovaný vycházel, jsou obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy žalovaného, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu bez pochyb rekonstruovatelné (tím se tato věc liší žalobcem zmíněné věci evidované u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 44A 45/2017)]. Žalobou napadené rozhodnutí není ani nezákonné či věcně nesprávné, neboť žalobce byl ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí evidován v informačním systému smluvních států ve smyslu § 124 odst. 1 písm. e/ zákona o pobytu cizinců a sledovaného cíle nebylo možno dosáhnout s využitím mírnějších opatření (viz výše). Doba zajištění byla stanovena v délce nikoliv nepřiměřené okolnostem případu. Žalobce tak byl důvodně a v souladu se zákonem žalovaným zajištěn (též) podle § 124 odst. 1 písm. e/ zákona o pobytu cizinců.
16. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává (aniž by byly zpochybňovány závěry Nejvyššího správního soudu zmíněné pod bodem 7, neboť v této věci žaloba směřovala pouze proti samostatnému a oddělitelnému výroku rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. e/ zákona o pobytu cizinců), že nelze ztrácet ze zřetele, že žalobce byl zajištěn hned ze tří zákonem stanovených důvodů. Např. dle rozhodovací praxe Ústavního soudu ve věcech vazebních je zrušení vazebních rozhodnutí vyloučeno v situaci, ob stojí-li závěry obecných soudů při odůvodnění alespoň jednoho vazebního důvodu, bez ohledu na závěry týkající se důvodů dalších (srov. např. usnesení ze dne 11. 7. 2013, sp. zn. III. ÚS 1816/13, ze dne 4. 10. 2016, sp. zn. I. ÚS 2682/16, ze dne 17. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3165/16, ze dne 24. 10. 2017, sp. zn. III. ÚS 2015/17, ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. III. ÚS 2575/17, ze dne 21. 11. 2017, sp. zn. III. ÚS 2725/17, a řadu dalších). Tudíž i v případech, kdy odůvodnění obecných soudů ohledně naplnění jednoho z vazebních důvodů neobstojí, nezruší Ústavní soud vydaná rozhodnutí, je-li nutnost vazby legitimně podepřena důvodem jiným. Obdobně uvažují i některé senáty Nejvyššího správního soudu

při rozhodování o žalobách proti rozhodnutím o zajištění cizinců (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 246/2017 – 26, bod 30).

IV.

Závěr a náklady řízení

17. Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců.).
18. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 27. února 2018

Aleš Korejtko v. r.
samosoudce